

Kai Rhodes, a baseballsztár egyedülálló apa, aki nem akar szerelembe esni.

De az új dadus befészkel magát a fejébe...

WINDY CITY 3.

Caught Up

szerelmek
a meglepetések
között

„Kai szívdöglesztő, Miller bulis, kicsi Max annyira szexivé teszi kettejüket együtt, az évődés és a szexuális feszültség pedig csodás az első szótól kezdve.”

– booksforbliss.com

fine
selection

LIZ TOMFORDE

LIZ TOMFORDE

WINDY CITY 3.

Caught Up

szerelem
a meglepetések
között

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

— **T**E MOST SZÓRAKOZOL VELEM, ÁSZ?! – ejti Monty a hotelszobai asztalára a statisztikai jelentést. – Pont egy meccsnapon rúgtad ki? Mi a fenéhez kezdesz Maxszel este? Ma te dobsz.

Részben azért mentem biztosra, és hoztam el a kisfiamat erre a találkozóra, mert senki más nem volt, aki vigyázzon rá, részben pedig azért, mert tudtam, hogy Monty pipa lesz, amiért kirúgtam egy újabb gyerekcsőszet, de kevésbé ragadtatja el magát, ha Max pufók arcú mosolyával néz szembe.

– Nem tudom. Még kitalálom.

– Korábban ezt *már* kitaláltuk. Semmi gond nem volt Troyjal.

Meg egy frászt nem volt semmi gond Troyjal! A kora reggeli edzés után – ahol a csapat orvosa és trénerai kezelésbe vettek, hogy fel lazítsuk a vállamat a ma esti kezdésre – arra jöttem vissza a szobámba, hogy a fiam pelenkája már órák óta megérett a cserére. Ezt adjuk hozzá a hetekhez, amíg a csapattársaimat rajongta körbe ahelyett, hogy a munkájára koncentrált volna. Betelt a pohár.

– Nem ő volt a megfelelő személy – válaszolom tömören.

Monty hosszan, legyőzötten kifújja a levegőt, Max meg kuncog, mennyire frusztrált a vezetőedzőm.

Monty a szemébe néz az asztal túlfeléről, közelebb hajol.

– Szerinted ez vicces, kölyök? Megöszülök apádtól.

– Szerintem az belőled fakad, vénember.

A tizenöt hónapos kisfiam az ölemben ülve visszamosolyog az edzőmre, csupa fogíny és tejfog. Monty sutba dobja a keménycsávós figurát, ahogy előre megjósoltam, mert Max az egyik gyengéje. A pokolba is, az egész csapat gyengéje, de főleg ennek a férfinak, aki a hotelszoba asztalának a túloldalán ül.

Emmett Montgomery, avagy Monty, ahogy mi szólítjuk, nemcsak a Windy City Warriors, Chicago MLB-csapatának vezetőedzője, hanem egyedülálló apa is. Sosem mesélte el nekem részletesen, hogyan alakult így a családja, de sokként érne, ha az ő helyzete hasonlóan abszurd volna, mint az enyém. Mármint hacsak nem volt neki is egy futó kalandja, ami után majdnem egy évvel később a csaj keresztülrepülte az országot, hogy a nyakába zúdítsa, miszerint apa lett, de ő nem akar részt venni ebben. Aztán a csaj magára hagyta egy hat hónapos kisbaba egyedülálló szülőjeként.

Próbálom nem kihasználni Montyt, mert tudom, hogy ő és az egész szervezet kezét-lábát törte, hogy működőképessé tegye az új családi helyzetemet, de amikor a gyerekemről van szó, nem vagyok hajlandó kompromisszumra abban a kérdésben, hogy ki gondoskodik róla, amíg én dolgozom.

– Beszélék Sandersonnal – vetem fel. Sanderson a személyzet egyik trénera. – Az edzőteremben lesz egész este. Maxet levihetem oda. Amíg senki nem sérül meg, az a helyiség csendes. Ott tud aludni.

Monty a hüvelyk- és mutatóujjával a szemöldökét dörgöli.

– Kai, én itt próbálkozom. Mindent megteszek érted, amit tudok, de ez nem fog működni, ha nincs gyerekfelügyelő, akire mind számíthatunk.

Monty csak akkor használja a keresztnevemet, amikor azt akarja, hogy megszívleljem a mondanóját. Máskülönben ő meg az egész csapat a becenevemen szólít – Ásznak.

Pedig *igenis* megszívleltem a mondanivalóját. Ugyanazt hajtogatja, amiről az elmúlt három hónapban – mióta megkezdődött a szezon – papolt nekem. Már öt dadust kirostáltam. És ennek az az oka, hogy nos... Nem biztos, hogy *akarom*, hogy működjön.

Nem vagyok benne biztos, hogy szeretnék még baseballozni.

Az egyetlen dolog, amiben biztos vagyok, hogy a lehető legjobb apja szeretnék lenni Maxnek. Életemnek ezen a pontján, harminckét évesen, miután tíz évet lehúztam a profiknál, semmi más nem számít.

Most úgy tekintek a játéokra, amit egykor imádtam, amit egykor a lét értelmének hittem, mint a családomtól távol töltött időre.

– Tudom, Monty. Kitalálok valamit, amint visszaérünk Chicagóba. Megígérem.

Újabb legyőzött sóhaj.

– Ha az öcséd nem az én taglistámon lenne, te lennél a legnagyobb púp a hátamon, Ász.

Beszívom az ajkamat, próbálok nem elmosolyodni.

– Tisztában vagyok veled.

– És el is adnád, ha nem lennél ilyen fene tehetséges.

Nem bírom ki, ezen felnevetek, mert baromságokat hord itt össze. Én vagyok a liga egyik legjobb dobója, ja, de Monty a tehetségemtől függetlenül is szeret.

– Meg ha nem bírnád ennyire a búrám – teszem hozzá a nevében.

– Na, húzzál szépen, és beszélj Sandersonnal, hogy vigyázzon Max-re ma este!

Felálllok a helyemről, és a csípőmre emelem a fiamat, mielőtt kifelé indulok a hotelszobából.

– És Max – szól oda Monty a gyerekemnek, aki nem tud válaszolni neki. – Ne legyél állandóan ilyen fránya aranyos, hogy néha azért leüvölthessem apád fejét.

A szememet forgatom, és közel hajlok a fiamhoz.

– Integess Montynak, és mondd meg neki, hogy öregkorára zsémbes és ronda lett.

– Negyvenöt vagyok, te marha, és te csak remélheted, hogy ilyen jól fogsz kinézni tizenhárom év múlva.

Max kacag, és integet az edzőmnek, miközben fogalma sincs, miről beszélünk. De szereti Montyt, ahogy Monty is szereti őt.

– Pápá! – kurjantja Max a szoba túlsó feléből.

Egész jó megközelítés.

– Szia, pajti! – nevet Monty. – Később találkozunk, oké?

Sosem hittem volna, hogy valaha is ilyen közel kerülök egy edzőhöz, mint Montyhoz. Az előző szezon előtt a Seattle Saints csapatában játszottam, ahová beválogattak, és akikkel a karrierem első nyolc évét töltöttem. Tiszteltem a személyzetet, és eléggé kedveltem a vezetőedzőt, de a kapcsolatunk csak szakmai volt. Aztán az előző szezonban az ügynökségem áthozott Chicagóba, azon egyetlen oknál fogva, hogy az öcsém az ő tagjegyzékükön szerepel – a Warriors kezdő beállósaként, nekem meg hiányzott, hogy a kis szarossal labdázzak. Amikor megismerkedtem Montyval, azon nyomban megkedveltem, de a munkakapcsolatunk akkor kezdett a család felé hajolni, amikor tavaly őszszel Max bekerült az életembe. Nem tudom eléggé megköszönni, amit Monty értem tett. Ő megértette, milyen fajta áldozattal jár egyedülálló szülőnek lenni, csak miatta működőképes a helyzetem.

Közölte a csapat ügyintézőivel, hogy a fiam velünk fog utazni ebben a szezonban, és nem fogad el nemleges választ. Mindenki tudta, hogy ha elutasítják, akkor idő előtt visszavonulnék. Nem vagyok hajlandó az év felét a gyerekem nélkül tölteni, amikor a tulajdon anyja elhagyta hat hónapos korában. Szüksége van egy állandó és stabil személyre az életében, és nem fogom engedni, hogy egy játékhoz hasonló psziclircárdó dolog legyen az oka, amiért a fiam ezt nem kapja meg.

Valószínűleg fel kéne hagynom vele, hogy mindenkit, akit felveszünk Max mellé, kirúgok, mert ezzel Monty életét könnyíteném meg, de ez már más tészta.

Az öcsém, Isaiah kocog végig a folyosón, majd beugrik a liftbe, közvetlen utánunk. Rendezetlen, világosbarna hajpamacsa még mindig úgy áll, amilyenre az ágy fazonírozta. Én már órák óta fenn vagyok: miután felkeltünk Maxszel, letudtam a reggeli edzésemet, de akár egy nagyobb összegben is fogadnék, hogy Isaiah csak az imént kelt ki az ágyból.

És az életemet tenném rá, hogy abban az ágyban még mindig egy meztelen nő fekszik.

– Szevasz, tesó! – köszön rám. – Hali, Maxie! – fűzi hozzá, cuppanós pusztit nyomva a fiam arcára. – Hová mentek, srácok?

– Könnyörögni Sandersonnak, hogy vigyázzon Maxre a meccs alatt. Isaiah nem szól semmit, csak várja a magyarázatot.

– Kirúgtam Troyt.

Elröhögi magát.

– Jesszus, Malakai! Tedd még kicsit nyilvánvalóbbá, hogy nem akard, hogy ez a megegyezés működjön.

– Troy szívás volt, és ezt te is jól tudod.

Isaiah vállat von.

– Úgy értem, jobban bejön, amikor a dadusaidnak vannak csöcsei, és égnek a vágytól, hogy ágyba bújjanak velem, de ettől eltekintve a fazon nem volt olyan gáz.

– Idióta vagy.

– Max... – fordul a kisfiamhoz. – Nem szeretnél egy nagynénit? Mondd meg apucinak, hogy a következő dadusod nőci legyen, szingli, húszas vagy harmincas. Bónuszpont, ha bitangul áll neki a mezem.

Max elmosolyodik.

– Aki nem bánja, ha egy harmincéves férfi mellé kell anyucinak – teszem hozzá. – Aki beéri egy gusztustalan lakással. Aki tud főzni és takarítani, mivel te a szó szoros értelmében egy nagyra nőtt gyerek vagy, és nem vagy hajlandó ilyesmivel foglalkozni.

– Mmm, ja, tökéletesnek hangzik. Tartsd nyitva a szemed, hátha valakire pont ráillik a... – Nyílik a lift ajtaja. – ...leírás.

Az öcsém csak les maga elé, amikor megérkezünk az előcsarnok szintjére.

– Bassza meg! Lemaradtam Sanderson emeletéről. *Bakker* – javítom ki magam. – Max, ne mondd, hogy *bassza meg!*

A gyerekem figyelmét viszont túlságosan eltereli, hogy az ujjai rágcválása közben a bácsikáját nézi. Az említett nagybácsi úgy áll a lift közepén, mint akibe villám csapott.

– Isaiah, kiszállsz vagy sem?

Egy nő lép be a fürkébe, az öcsém és közöttem áll meg, amitől Isaiah hirtelen sokkos állapota kissé érthetőbbé válik. A csinos lányoktól általában megkukul.

És ez a csaj bizony nagyon csini.

Étcsokoládé színű haj omlik napbarnította bőrére, amelyet aprólékos tintarajz borít. És jó sok bőrfelület van ott. Csak egy kis top- vagy

melltartóféleséget visel a levágott szárú kertész nadrágja alatt, a rojtos szegély alól vaskos combok bukkannak elő. Viszont azokon a combokon nem látni ugyanazt a művészi mintát, ami a karját és a vállát beborítja.

– Helló! – nyögi ki végre Isaiah kábultan, belefeledkezve a látványba.

A lány háta mögött elnyúlva gyengén tarkón vágom, mert a legkevésbé sem hiányzik neki egy újabb nő egy újabb városban, hogy lefoglalja magát. Én is azt az életvitelt követtem, aminek jelenleg ő hódol, ennek eredménye a csípőmön csücsülő tizenöt hónapos kissrác. Úgy kell nekem a plusz felelősség, amiért az öcsém a nyomdokaimba lép, mint egy gyökérkezelés csak úgy brahiból.

– Szállj ki a liftből, Isaiah.

Bólint, int, kihátrál az előcsarnokba.

– Csáó! – búcsúzik szívecskékkel a szemében, de nem tőlem vagy a kisfiamtól.

A liftben álló nő szimplán megemeli búcsúzóul a kezében tartott két Corona sör egyikét.

– Emelet? – tudakolja.

A hangja rekedtes és mély, úgyhogy megnedvesíti a torkát egy korty sörrel. Mellettem elnyúlva megnyomja annak az emeletnek a gombját, ahonnan éppen jövök, majd a vállá felett hátranéz a válaszomért.

Szeme jádezöld, elég zavartnak néz ki, apró, arany septumgyűrű csillan meg az orrában, és most már értem, miért lett az öcsém villám-sújtotta kamasz fiú, mert hirtelen én is azzá válok.

– Akkor csak tippeljek? Mindet megnyomhatom, ha szeretnéd, és lenne egy szép, hosszú liftezésünk együtt.

Max feléje nyújtózik, ami végre visszazökkent a valóságba. Mintha még nem láttam volna elég szép nőt.

A csípőmet arrébb fordítom, nehogy Max kicsi ujjacskái beleakadjanak a lány hajába, ami pillanatnyilag borzasztó szórakoztatónak tűnik, de ez a nő nemcsak hogy sörözik reggel kilenckor egy csütörtöki napon, de kapásból *kettőt* iszik.

Megköszörülöm a torkom, és magam nyomom meg Sanderson emeletét.

Miss Mindkét Markomban Piát Szorongatok Hétköznapi átveti a haját az egyik vállán, és elfoglalja a korábbi helyét mellettem a liftben. A reggeli italválasztása dacára nem bűzlik a piától. Süteményillata van, én meg egyszerűen megkívánom az édeset.

A szemem sarkából elkapom, hogy halvány mosollyal Maxet nézi.

– Aranyos a kicsid.

Neked meg aranyos mindened, akarom felelni.

De nem teszem, mert tavaly ősz óta ez már nem én vagyok. Már nem illet meg az a luxus, hogy minden csinos nővel, aki mellett elmegyek az utcán, flörtölhessek. Nem dobhatok be egy sört reggel kilenc-kor. Nem vihetek fel egy random nőt a hotelszobámba nevek nélkül, azzal, hogy úgysem látjuk viszont egymást, mivel a fent nevezett hotelszobát elfoglalja a kiságy, az etetőszék meg a játékok.

Arra meg pláne nincs szükségem, hogy elővegyem a flörtölős dumámat egy *ilyen* fajta nőnél. Nem kell gondolatolvasónak lenni ahhoz, hogy tudjam: ő vadóc típus.

– Beszél? – érdeklődik.

– Ő?

Felnevet magában.

– Rád utaltam. Szóval szokásod figyelmen kívül hagyni azokat, akik hozzád beszélnek?

– Ööö, nem.

Max megint felé csápol, mire még jobban elfordulok, hogy ne tapizzon össze egy idegent.

– Bocsánat. Köszönöm.

A gyerekem átvetődik előttem, és továbbra is a lány felé nyújtózkodik pufók ujjcscskáival. Vagy a nőre utazik, vagy az egyik sörre, nem tudom biztosan.

A lány ismét elneveti magát.

– Talán tudja, hogy szükséged van az egyikre.

Felém kínálja a második Coronáját.

– Reggel kilenc van.

– És?

– És csütörtök van.

– Ítélezünk is, értem.

– Csak felelősségteljes vagyok – javítom ki.

– Anyám! – nevet fel. – Neked valami sörnél erősebb kell.

Nekem az kellene, hogy ez a lift kicsit gyorsabban haladjon, de lehet, hogy mond valamit a csaj is. Igenis szükségem van egy sörré. Vagy tízre. Vagy pár óra hentergésre egy meztelen nő társaságában. Nem emlékszem, mikor csináltam utoljára ilyesmit. Mérget vennék rá, hogy azóta nem történt meg, hogy Max az életem része lett, pedig annak kilenc hónapja.

– Papa – nyomja össze Max az arcomat, mielőtt megint a nőre mutat.

– Tudom, cimbi.

Szart se tudok.

Csak azt, hogy a gyerekem nem hagyja abba, egyre próbál szabadulni, hogy elérje a lányt. Ami fura, mert Max általában nincs oda az idegenekért, a nőkkel meg ráadásul még annyira sem érzi kényelmetlen magát.

Ezt arra fogom, hogy a szülőanyja otthagya, hadd nevelje fel egy egyedülálló apa, egy felelőtlen nagybácsi meg egy csapatnyi lármás baseballjátékos. Az egyetlen fix női jelenlét Max életében a haverom jegyese, de a fiának akkor is kellett egy perc, mire összemelegedett vele.

Viszont valamilyen oknál fogva ezt a csajt bírja.

– Gyerünk, Max – fújom ki a levegőt, és megigazítom a fiamat. – Hagyd abba a ficánkolást.

– Tudom, hogy furcsa felajánlani, de megfoghatom, ha sze...

– Nem! – csattanok fel.

– Jézus...

– Úgy értem, köszönöm, de nem. Nem jön ki jól a nőkkel.

– Na és vajon honnan örökölte ezt?

Célzatos pillantást vetek rá, de a lány csak megvonja a vállát, majd még egyet kortyol a söréből.

Max ismét felkacag. Szó szerint a semmin. Ez a gyerek különös módon odavan ezért a nőért. Bezzeg a liftezés kibaszott hosszú ideig tart.

– Anyucitól örökölted a mosolyodat? – kérdezi tőle a lány, a fiamat csodálva. – Mert nem hinném, hogy apuci tudja, hogyan kell.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Nagyon vicces.

– Úgy tesztek, mintha nem hallanám a szarkazmust, és tényleg lenne humorérzéked.

– Nincs anyukája.

A hely hátborzongatóan elcsendesedik, ahogy az általában lenni szokott, amikor kimondom ezt a két szót. A legtöbben azon aggódnak, hogy átléptek egy határvonalat, mert az anyukája tragikus körülmények között elhunyt, nem pedig azért, mert nem szólt a terhességről, aztán hat hónappal a szülés után felbukkant, hogy a feje tetejére állítsa a világot, mielőtt lelépett.

A lány piszkálódó hangneme azonnal megváltozik.

– Jaj, istenem, annyira sajnálom. Nem akartam...

– Életben van. Csak nincs velünk.

Látom a fizikai megkönnyebbülést szétáradni benne.

– Ó, hát, az jó. Már mint az nem jó. Vagy talán tényleg jó? Ki vagyok én, hogy ezt megmondjam? Az isten verje meg, ez a lift sosem ér fel?! – A kézfejét a szájára szorítja, pillantása Maxre villan. – Már mint a fene eye meg.

Erre végre én is felkuncogok, apró vigyorra húzódik a szám.

A lány egy kicsit ellágyul.

– *Igenis* mosolyog.

– Sokkal többet mosolyog, amikor nem éppen egy idegen kritizálja a liftben, aki mindkét markában sört szorongat felkelés után egyből.

– Az illető talán le sem feküdt aludni. – Újabb laza vállvonás.

Édes istenem!

– Talán abba kéne hagyniuk, hogy harmadik személyben beszéljenek magukról, mint egypár nagyképű s-fej.

A lift végre valahára kinyílik a lány emeletén.

– Talán nagy néha le kellene lazulnod. Igazán cukorpofa gyereked van, és egy még cukibb mosolyod, amikor megmutatod. – Felém emeli a Coronáját, majd lehúzza a maradékot, és kilép a liftből. – Köszöni a társaságot, Babuci Apucija. Nagyon... érdekes volt.

Na, igen. Az volt.